

Publicerad 2005-07-09 23:02 av Cecilia Andersson

Jag kan inte sova och det enda jag hör när jag ligger rastlös i min säng är någon som är på väg att mörda mig, det enda jag ser är tjuvarna i min garderob och det enda jag tänker på är alla problem.

När försvann tryggheten i mörkret?

Jag förstår inte hur jag kunde bli så rädd för mörkret. Förr var det det enda som verkligen kunde omfamna mig och göra mig hel. Det enda som kunde fylla alla tomrum och blåsa bort alla onda tankar.

Nu ligger jag spänt under täcket utan den minsta möjlighet till ro. Lyssnar efter minsta förändring och iaktar inbillade rörelser. Jag blundar från det men kan inte sluta tänka på saker jag borde släppa eller göra.

Tänder lampan och önskar jag kunde somna, äter en macka och önskar jag kunde låta bli, tittar mig runt en extra gång och önskar att jag kunde sluta vara så paranoid.

När försvann tryggheten i det mörker som en gång var varmt? Sen när började kylan omfamna mig så fort jag släcker lampan? Var ska jag börja leta efter den natt som en gång gjorde mig hel?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cecilia Andersson med Poeter.se id #1343 innehar upphovsrätten